

Seychely 17.- 28.2. 2020

Posledné dni, ba aj týždne na Slovensku boli dosť teplé. Teplota dosahovala 10-12 stupňov, takže odchod do teplých krajín bol mierny. Skôr by sa dalo povedať, že dovolenka bola potrebná pre psychické oddýchnutie.

Seychely Slavomír vybral kvôli tomu, že boli v zozname destinácií, ktorý som zostavila, keď sme spolu začali chodiť. Ani za nič na svete si neviem spomenúť prečo som tam dal Seychely....úprimne povedané, ani neviem, čo všetko na tom zozname bolo. Ale Slavi si to pamätá a prekvapil ma k 40-tke práve touto destináciou.

Deti sa tešili. Nielen kvôli moru, ale aj kvôli faktu, že s nami pôjdu antie Zuzka a auntie, pardon, uncle Janko. Objednali sme si dom v kopci nad morom. Booking informoval, že je vhodné mať auto. A je fajn, že sme si ich po 9 hodinových letoch zobrali.

Lety prešli fajn. S deťmi sa v tomto veku cestuje už bez problémov. Najedia sa, pozrú si filmy, keď potrebujú skočme na WC, ale inak s nimi netreba nič robiť. Ibaže by mali svoje hádavé nálady.

Viedeň – Dubaj, prešiel rýchlo. Čas na letisku sme prekreslili a Dubaj-Mahe sme už ledva držali oči otvorené. Jedine Arlie vydržal a nezaspal.

Po vystúpení z lietadla nás prepleskol vlhký vzduch. Presne taký, ako v Číne....vyšli sme už z cviku? Pri čakaní na formality sme s Arliem vymýšľali ako vznikol názov: „*Say shells.*“ „*Say crabs!*“ zakričal Arlie s výbuchom smiechu. O chvíľu už plakal od únavy pri kufroch. Naše 2 biele mini autíčka boli presne to, čo sme na prepravu po ostrove s úzkymi cestami potrebovali. Vedľa ciest sú dokonca priekopy, takže treba neustále dávať pozor, aby do nich človek nezapadol.

Ostrov Mahe nie je veľký, stačí hodinu, aby ho človek prešiel zo severu na juh. Naša vilka sa nachádza na západnej „domorodej“ strane, kam turisti veľmi nechodia. Od hlavnej cesty, čo lemuje okraj ostrova je iba 900 metrov, ale ten stupák stojí za to. Neviem si predstaviť, že by sme to mali dávať, čo i len raz denne.

Pred vyložením kufrov sme ešte stihli nakúpiť základné potraviny. Ceny sú v pohode, príde mi, že iba ovocie a zelenina sú drahšie.

Prišla mi pekná. Na pravoboku sa týčil typické okrúhle skaly, ktoré sú na každom obrázku zo Seychel. Musím povedať, že majú svoje čaro a pri plnom slnku, modrej oblohe a prázdnej pláži, som sa cítila ako na konci sveta, v raji. Tyrkysova voda láka a potápkymajú hneď nasadené šnorchle, aby preskúmali, čo nájdu..... a nič okrem prázdnych mušiel. Aby sme videli viac, bolo by treba prejsť za miesto, kde sa lámali vlny a asi končil útes.

Deťom stačilo, aby našli miesto na skalách, ktoré bolo obrastené riasami a dalo sa na nich šmýkať. Predpokladám, že ich plavky po tomto výlete vyhodím.

Izby boli rýchlo rozdelené. Janko so Zuzkou ostali dolu a my sme sa všetci 5 nasáčkovali do 2 izieb na poschodí. Premohla nás únava a prišiel krátky spánok, počas ktorého nás Milla stále kontrolovala otázkou: „*Už pôjdeme na pláž?*“ A medzitým nás informuje, že hneď vedľa izby máme veľkú pavučinu s miestnym pavúkom....veľkým pavúkom. Zbalení naľahko sme sa vydali prebádať iba pláž pod nami.

Večer sme si dali víno a sedeli na terase. Každý bol unavený, ale spokojný s objavmi. Slavi s Jankom si plánovali ráno, kedy si chcú vybehnúť kopec k vile. Odkvácavame pomerne rýchlo. Spím s Gwen a Arliem, smola, veľmi sa nevyspím.

2. deň Korytnačky a coco de mer

Budí ma Zuzka, mám pocit, že práve v momente, kedy sa mi konečne podarili zaspáť po Gweninim kopacovom vystúpení. Chlapi sa hodia do športového a hor sa dolu

kopcom a hore kopcom. Sú mokří ako myši. A postarajú sa nám o dobrú zábavu. Janko sa potí ešte hodinu a nechce ani raňajkovať.

Dnešný cieľ:

Botanická záhrada. Je pekná, iba je príliš teplo. Deti fučia, potia sa a chcú ísť na pláž. Podľa zvukov a vlhkosti máme pocit, že sme naozaj v džungli. Najväčšou zábavou je kŕmenie obrovských korytnačiek. Nevieme sa odtiaľ dostať. Deti by si ich hneď adoptovali. Okrem toho sme našli miestny symbol Seychel – coco de mer, morský kokos. Má tvar ženského lona. Okrem toho kvet ma tvar mužského penisu, takže spolu tvoria zaujímavú kompozíciu. Jeden taký si musíme zobrať domov do zbierky ☺.

Po záhrade hľadáme pláž. Je jedno akú, len sa treba schladiť. Popri cesti si vezmeme Take away „ryžu s kuraťom“ a skončíme na Royal beach, ktorá je pekná, pokojné more, dlhý pás mora bez kameňov, ale nie dostatočne živá. Tato skočí prešnorchlovať trochu ďalej, ale všade je mŕtvo. Tak sa radšej poberieme na našu pláž, kde sa všetky potápkky prehrajú. Po ceste narazíme na miestneho rybára, čo prináša úlovok do látkového stánku. Tato si vyberá tu najväčšiu a pri cene mu padá sánka. 100 rupií, toľko, koľko stojí 5 paprík.

Večer ho čaká nasekanie ryby (podobnej ako tuniak) a následné grilovanie. Namarinujem úlovok jednoduchou cesnakovo-citrónovou marinádou a tato maká pri ohni. Janko nakrája zemiaky a už len čakáme, kedy sa začne všade rozpínať príjemná vôňa. Sedíme pri stole za minútu a ja si uvedomujem, ako máme veľa. Máme miesto na prespanie, jedlo a lásku...

V tom kričí Milla: „Pavúúúúk!“ Tato vybehol a topánkou trafil riadnu tarantulu. Naložil ju, aby ju ukázal Jankovi, ktorému stuhla krv v žilách. Večer sme si šli ľahnúť všetci so smiešanými pocitmi.

3. deň Deň pre seba

„Jasne, že to zvládneme, len nám ich dajte!“ povedali Janko so Zuzkou. „Zoberieme ich na najlepšiu pláž na svete Takamaku.“ Deťom viac nebolo treba. Videla som v Gweniných šibalských očiach, ako robí plány, že Janko bude celý deň iba jej. Vychystali sme ich a rozlúčili sa. Prestalo akurát pršať, takže sme všetci mali mať fajn deň. A keďže bolo pod mrakom, nemuseli ani zhorieť na slnku.

Čakal nás deň iba pre nás. Nebrali sme toho veľa, iba plavky. Chceli sme ísť na trek. Ako prvá šanca sa nám naskytol trek na severozápadnej strane k 2 ukrytým plážam Anse Major. Ceste viedla po kameňoch kopca. Nebola veľmi náročná, iba nám bolo teplo od vykúkajúceho slnka. Na niekoľkých miestach sme natrafili na robotníkov oddychujúcich v tieni. Betónovali hrubé rúry, ktoré zbierajú vodu z kopcov. Tej je tu dosť. Ak každý deň prší, tak steká hŕfne dolu. Ideálny ostrov na stroskotanie. Je tu dosť pitnej vody, ovocia, rýb. Po 45 minútach sa dostávame cez vlhký prales k 2 ukrytým plážam. Dá sa na ne dostať aj Taxi loďou a je tu dosť ľudí, ktorí si chcú užiť ostrov pre seba. Neostávame dlho a džungľou sa vraciame späť k autu, aby sme prešli na pláž Beau vallon, kde si v stánkoch dáme grilovaný obed. Ku kalamárom na kreolský spôsob si dám aj koláč z Passion fruit (múčnatka). Miesto je plné turistov. Popri mne prejde nabúchaný Rus a žienkou tenkou ako prútik.

Pokračujeme na bohatý západ, ktorý je známi luxusnými rezortami, kde domáci ani nebývajú. Naozaj mám pocit, že je to tu iné. Domy su luxusnejšie a všade sú hotely. To nám už začína pršať. Pomaly, ale isto sa dážd' prehupne do prietrže, stierače ledva stíhajú. Ako stúpame do stredu ostrova, v častiach cesty, ktorá vedie džungľou musíme mať zapnuté svetlá, pretože je úplná tma. Dostaneme sa až k fabrike na spracovanie čaju uprostred čajovníkových polí. Keďže už takmer zatvárajú, môžeme sa vo fabrike pomotať sami bez zaplattenia. V jednom zo sušiacich sít je naložená citrónová tráva. Rastie všade naokolo. V obchodíku si kúpim 1 krabičku, nejako mi pripomenula Borku, tá mi varievala čierny čaj. Bol to ten najlepší na svete.

Ned'aleko čajovníkových polí sa nachádzal trail na vrh Mount Blanc, 667 m. n.v.. Podľa tabule sa jednalo o náročnú túru so 600 m prevýšením. Po hodine stúpania ako po schodoch. Celý čas pršalo, ale mali sme pocit, že sme v zázračnej krajine.

Stromi boli všade obrastené machmi, z ktorých vyrastali rôzne sikulenty. Jediné sklamanie hore boli oblaky plné dažďa, ďaleko sme nedovideli. Bola som spotená aj mokrá, lebo stále pršalo. Zakotvili sme na pláži pod horou, kde sme si dali kokosový orech rozhodli sa prebrodiť cez vodu na blízky ostrov. Podľa predavača kokosových orechov, to bolo možné. Je som plávala a Slávi brodil. Po chvíli musel dať foťák na hlavu, aby sa nemamočil. Aspoň sme sa dobre nasmiali na

fakte, že si to domorodec mohol vymyslieť a teraz sa na nás na brehu smeje. Cesta naspäť viedla cez Victoriu, kde sme chceli ísť na miestny trh. Bol však už zavretý. Tak sme sa prešli a aspoň nakúpili niekoľko druhov zmrzliny a víno ako odplatu pre Janka a Zuzku.

Deti boli spokojné. Najlepšia pláž na svete. Celý deň boli vo vode. Gwen si zabudla zobrať koleso, tak ju mal Janko celý deň na rukách. Všetci sa spálili, ale radosti nebolo konca. Zajtra tam chcú ísť znovu. Zasmejem sa, poberiem všetky veci na pranie a idem preskúmať miestnu práčku.

4. deň Takamaka

Spálenie je viditeľné, Gwen má zhorené zápästia a Arlimu sa na tvári spravila alergia na slnko. Dnes sme počkali do 11h, kým sme vyrazili. Arlie si stihol spraviť úlohu z čítanky. Nálada bola nejaká mizerná. Dnes sa sťažovali na všetko. Tak sme ich radšej naložili a zobrali na pizzu, ktorá mala byť po ceste.

Keď sme dorazili, nik okrem nás nevystúpil.....hm: „*Keď budú všetci 3 v puberte, tak sa zbláznime!*“ zahlásila som tatovi. Iba mikol plecom a usmial sa: „*Nejako to zvládneme.*“ Hneď mi bolo lepšie.

Pláž Takamaka bola ukrytá v pralese a v ohrade pod palmou bolo niekoľko obrovských korytnačiek. Pláž bola čistá a takmer poloprázdna. Deti hneď naskákali do vln. Na striedačku sme skákali s deťmi. Najlepšie bolo vyskočiť čo najvyššie. Už som zabudla, aké to je sa úplne vybesniť. Deti sa neskôr prehrali v stojatej vode. Pridala sa k nim malá černoška. Chcela robiť všetko s nimi, s nami. Dokonca ma i spolu s Gwen zahrabávala do piesku.

Korytnačky nám medzitým predviedli aj párenie. Značne hlasné, čo nás dosť prekvapilo. Zvedaví Francúzi sa takmer vopchali pod panciere, len aby videli, kde sa spájajú.

Unavení sme dorazili do domu. Mali sem v pláne veľkú grilovačku – zvyšok ryby. Už vieme, že je to bonito. Nie je to najlahodnejšia ryba ostrova, ale mäso

má suché, steakovité podobné tuniak. Grécky šalát ako príloha pre dospelých a mrkvovo-medový pre deti. Zalizovali sme sa všetci.

Gwen začala pokašliavať. Raňajší laryngitídový kašeľ sa jej zmenil na mokrý. To som veľmi rada. V obchode som kúpila med a pije čaj s citrónom

a medom. Je nám príjemne. Na terase s vínom a len tak kecáme.

5. deň Divoká Carana

Dnes veget. Nejakto sme sa neponáhľali na pláž. Až do obeda sme vydržali v dome. S Arliem sme si spravili úlohy, s Gwen kreslili. Nejakto na všetkých padla únava a skončili sme poobede iba na naďalejkejši pláži Carana, s divokými vlnami. Milla s Arliem sa šli zbláznit od radosti. Skákali a ponárali sa. S potápačskými okuliarmi im bolo dobre,

nevadilo ani, keď ich dobre stiahlo pod vodu. Zato Gwen dala iba raz, vlna ju stiahla aj s kolesom. Už do vody radšej ani nechcela. Hrali sme sa teda na domček za balvanmi. Dokonca si našla aj malú haluz, s ktorou sme zametali. Neskôr si sadla na horúcu skalu spolu so Zuzkou a Jankom. A v tom prišiel tato s nápadom spraviť pieskový hrad ako sme robievali v Číne. Neostalo iba pri hrade, lebo bolo treba spraviť aj ochranný val proti vlnám. Zapotili sme sa všetci, pracovala celá rodina, ale pocit bol úžasný. Hrad obstál.

6. deň 3 Bratia

Budík zazvonil 6:05. Keď sme o pár minút nasadali do auta, vychádzalo slnko. Tak, aspoň raz sme ho stihli. Deti ešte spali. Náš cieľ bol výstup na najvyšší vrh ostrova. Tato si bol istý, kde sa trail začína. Po nekonečných serpentínach pri raňajšom svetle, sme na mieste zistili, že tam trail nie je. Nevadí. Sklamani

sme si pozreli najbližšiu túru, na 3 freres (3 bratia). Netušili sme, že sa z toho vyvinie nakoniec náročná štreka. Po výhliadkový bod to bolo fajn. Slavinovi bolo špatne od žalúdka, zo zákrut a tepla. Lahol na lavičku a chvíľu sme si oddýchli. Lákala nás tabuľa, ktorá informovala, že cesta za ňou nie je vhodná na túru a je na vlastné riziko. O chvíľu sme pochopili prečo. Začalo sa 30 minút štvierania sa do kopca. Korene stromov, poobtáčané o seba boli ideálne na držanie a lezenie. Inak by to bola iba mokrá šmykľavá hlina. Funeli sme ako lokomotívy. Slavimu už nebolo zle, adrenalín všetko zahojil.

Výhľad z 699 m vrchola bol nádherný. Trochu sme síce maturovali posledných 10 metrov, lebo sme sa nevedeli dostať na obrovské balvany. Stačil by zlý krok a leťme dolu. Cesta dolu trvala tak dlho ako hore. Po ceste sme sa zastavili na trhu a kúpili si sošku coco de mer (kokosový morský orech) symbol Seychel. Tiež som si ulovila domácu vanilku. Keď budeme doma piecť, budeme spomínať.

Poobede sme sme sa dostali iba na našu pláž. Milla bola nahnevaná, lebo chcela ísť na Caranu. Arlie sa bavil vodným parkom, ktorý s tatom zostrojili v prinesenom priesvitnom lavóry. Dali do neho morského ježka a plža. Gwen nám dnes varila pieskové dobroty.

Na večeru sme mali menšie grilované ryby. Grilmajstri Slavomír a Ján odvieďli fantastickú prácu a všetci sme si pochutnali. Ešte sme stihli skočiť do obchodu, aby sme deťom kúpili nové zošity a perá na kreslenie.

7. deň A znovu Carana

Dnes bez veľkých plánov. Iba divoká Carana pláž, ktoré bola dnes ešte o niečo divokejšia. Gwen už vedela, že do vody nepôjde a zvyšok trupy na striedačku chodil skákať do obrovských vln. Milla s Arliem sú už profesionáli. Pri 2-metrových vlnách vedia presne, či vyskočiť, alebo sa radšej skočiť rybičku do jej stredu, aby ich vlna nezrolovala a nevypľula na brehu. Sem-tam sa mi to stalo a mala som pocit, že voda mi cez nos vyšla asi ušami a stihla prečistiť aj mozog.

Milla si našla kamošku. Rovnako starú Lili zo Slovenska a posledné 2 hodčky sa do vĺn bezhlavo hádzali spolu. Medzi vlnami stihli ešte popreberať dôležité veci. Milla ani nechcela ísť späť.

Zvyšok rodiny medzitým makal na pieskovom drakovi. Tatov nápad začal hradom, ktorý bol

nejaký podlhovastý. V jednom momente ho napadlo, aby sme z neho spravili draka. Trvalo nám to aj hodinu, kým sme boli všetci spokojní. Mal 4 nohy, na zadných nohách 4 prsty a na predných 3. Mal aj rohy a zahnuté zuby....nejako mi pripomínal Grufalla. Netvora z knihy, čo sme čítali s deťmi.

Arlie s Gwen boli tak nadšení, že si spravili svojich menších drakov. Arliho mal hlboké ústa, cez ktoré sa šlo do jaskyne, kde bol ukrytý poklad. Pomaly ale isto sa začíname ponášať na červené papriky. Keďže si

chránim tvár klobúkom, tá ostáva relatívne bledá a vôbec neseď ku zvyšku tela. Ešte 4 dni a budem vyzerat' naozaj asi čudne.

Na večeru máme znova grilované makrely. Tentoraz robím cibuľovo-zázvorovo-medovú marinádu. Pustenú šťavu dám Gwen ako sirup od kašľa a zvyšok napchám do ryby a zárezov. Keď sme už takmer hotoví s večerou,

pricupká k nám sused s taškou. Usmeje sa a hodí do grilu niečo hnedé: „Bude lepšie horieť.“ A odišiel. Naozaj, pahreba tlie omnoho lepšie a ešte aj príjemne vonia. Pridáme ešte 1 vínový pohár a Slávi ho ide zavolať. Loved má 58 rokov a je náš sused. Chcel nám pomôcť, aby sa nám lepšie grilovalo. Hneď vyzvedá, prečo tato behá tým šíleným horekopcom každý deň a dá mu prezývku „Mountain man“. Porozpráva nám o živote na Seycheloch, akými zmenami ostrovy prechádzajú, že budú voľby a aj o rodinných vzťahoch.

Ako bývalý kuchár na rybej nákladnej lodi medzi Seychelmi a Mozambikom sa nám ponúkol, že zajtra spravíme gril (máme kúpiť tuniaka) na kreolský spôsob s papaya chutney a ryžou. No, nesúhlas! Už teraz sa teším na večeru. A prinesie i svoju aziatskú ženu, čo dnes bežala Seychelský maratón. Tato ho nakoniec nešiel behať, lebo si nestihol vybrať číslo.

8. deň Police beach

Po Gwen ochorel aj Janko. Ráno sme boli hľadať kalciový sirup. Na Seycheloch ho ale nepoznajú. Tak sme našli aspoň sprej na hrdlo, aj keď sa cítil laryngitídovo a nejaké ayurvédsky bylinkový prášok. Okrem toho sme chceli zohnať aj čerstvého tuniaka. Ako napotvoru ráno rybári neprišli na svoje stanovisko. Skúsime poobede.

Pobalíme sa a vyrazíme na juh ostrova. Royal beach s plytkou vodou sa deťom po 5 minútach zunujú. Aj

mne, vo vode nič nie je. Presunieme sa na južný cíp – Little Police beach. Nik tu nie je. Ešte trochu prší, možno aj pre to. Vlny sú prudké, do vody sa ani neodvážime ísť. Tabuľa nás informuje, že sa tu neodporúča plávať kvôli silným prúdom. Voda je čistá, ale naozaj divoká. Máme rešpekt, vojdeme tam iba po kolená. Neďaleko nájdeme náhrobný kameň, kde sa rodina lúči s chlapíkom, čo sa tu utopil. Nejaký anglický turista.

Neskôr sa presunieme ešte na veľkú Police beach. Voľakedy tam bolo väzenie. Voda je nádherne azúrová. Ponáhlame sa do vln, ale

hneď pochopíme, že tabuľa má pravdu. Vlny sú silné, ale prúd ťahá od brehu. Tato ide šnorchlovať a po chvíli sa vráti, pretože ho vlny hádžu hore-dolu a prúd ťahá od brehu.

Arlie s Millou sa hádžu do vln. Pridám sa. Po každej vlne sa uisťuje: „Mami, si ok?“ Dlho nevydrží a vylezie z vody. Nejde však na deku, ale čaká pri vode a sleduje ma. Keď si s ním sadnem na deku, pritúli sa so slovami: „Mami, nechcem, aby si zomrela.“ Ani sa nám nechce odísť, ale čas tlačí.

Šuchceme sa pomaly z pláže cez kokosovú džungľu. Tato je rozhodnutý obrat pár kokosov. Hmmm, ale ako? Vylietť nevie. Deti mu podávajú šutre a tato triafa. Sem-tam padnú nadávky. Milla: „Tato, nevzdávaj sa, dáš to!!!“ A naozaj sa mu po pár pokusoch zadarilo. Po ceste domov sa snažíme nájsť čerstvého tuniaka, ale nič.

Prichádzame so súmrakom a rýchlo chystám večeru, ktorú dokončujem práve vtedy, keď zaklope Loved s tuniakom. Povie, že mám nachystať: „Cesnak, zázvor, paradajku cibuľu, rajčinový pretlak, citrónovú šťavu.“ Ani nestihnem sledovať, ako rýchlo kmitá s nožom, ale omáčka je spravená za 10 minút. Tuniak o chvíľu. Všade sa nesie čerstvá vôňa a slinky sa nám samovoľne spúšťajú. Je to najlepší tuniak, aký som kedy jedla. A ostalo aj na zajtra, len to všetko budeme musieť spraviť sami ☺

9. deň **Lod' s nemeckými turistami**

Výlet na loďke na iné ostrovy sme si nechali takmer na koniec, aby sme trochu spestrili program. Sused Loved povedal, že sa začína o 9.00, nám povedali v prístave o 10h. Čakáme vyše hodiny a na terase sa zbierajú turisti. Sprievodca, miestny človek, hovorí viacerými jazykmi. Smejeme sa najmä na anglicko-nemeckých skomoleninách. O 10 sa hromadne nalodíme na loďku s presklenným pásikom na pozorovanie dna. Deti sú nadšené. Sú to jediné deti na loďke, všetci ostatní sú nemeckí dôchodcovia.

každý deň. Na ostrove žije 120 korytnačiek. Pomalým tempom za zvyškom skupiny sme sa presúvali okolo ostrova, počúvali historky a fotili sa na najlepších miestach. Tatovi dochádzala trpezlivosť a deti sa začali hádať. Tešili sme sa na šnorchlovanie. Po dokončení okruhu nám ešte korytnačky predviedli párenie. Gwen sa zadávala na párik a spýtala sa: „Prečo tá korytnačka spieva takúto pesničku?“ „Akú?“ spýtam sa späť. „No, takúto – oouuuuuuuuuuu.“ Riadne sme sa zasmiali.

Obloha sa zatiahne, ale deti si to nevšímajú. Sú takmer nalepené na skle. Po 30 minútach zastavíme, sprievodca rozdá 2 sáčky sendvičového chleba. Farebné ryby všetkých veľkostí sa o ne bijú. Zábava na 5 minút. Hneď potom sa vyloďíme na ostrove: ile Moyenne, kde bývali prví slobodní otroci po zrušení otroctva. 17-ročný tesár so 16-ročnou manželkou tu prežili 42 rokov. Na ostrove bez pitnej vody. Pri 3 deťoch vodu museli nosiť

Šnorchlovanie bolo fajn pre deti. Odvážili sa šnorchlovať sami vo vode, kde nedočiahnú. Okrem Gwen. Tá si sadla na môj chrbát a nechala sa voziť. Bála sa v hlbokjej vode, aj napriek kolesu. Tmavá farba koralov a rias ju zneisťovala. Pri konci, keď som pozorovala ryby okolo lode, začal sprievodca s deťmi hádzať chlieb okolo mňa. Behom pár sekúnd som bola v húfe stoviek rýb, ktoré sa sem-tam chceli okoštovať. Deti sa šli popukať od smiechu. A ja som mala rešpekt hlavne pred tými väčšími. Aj keď nemali zuby, ich hryzkanie by nebolo najpríjemnejšie.

Keď sme vyliezli, začalo mi byť aj zima. Loď nás odviezla na iný ostrovček, kde bol pripravený gril. Boli sme riadne hladní a aj výber bol celkom dobrý, aj keď deti ostali iba pri ryži s mangovým šalátom. Počas jedenia sa spustil lejak.

Riadny. Gwen sa mi uložila na nohách a čakali sme na odchod. Cesta späť bola uzímaná. Zhodnotili sme, že to boli zbytočne vyhodené peniaze. Ale deťom sa páčilo, tak sme to neriešili.

10. deň ....a znova....Carana

Deti majú už rannú rutinu. Sami si dajú raňajky, alebo poprosia auntie, ktorá aj tak už nemôže spať, kreslia si, alebo sa zahrajú na počítači, kým vstaneme. Aj dnes ráno. Potom sme dali s Arlim úlohy. Dnes matematiku. Začínajú s malou násobilkou. Tak to s ním skúšam na čokoláde: „Arlie, dám ti čokoládu, ktorá má 4 rady po 5 kociek. Keď ti poviem, že môžeš zjesť 1 rad, koľko kociek zješ?“ „Žiadnu, chcem byť zdravý,“ odpovie.... a zadáva sa na 3 malé mačence, ktoré každý

deň kľmi tajne šunkou a salámou. Hm, tak budem musieť ísť na to cez mačky. Chúd'atá, asi z neho majú

dosť, lebo stále počujem zvuky, ktoré používa, aby ich vystrašil. Ich malé hlávky na mňa opatrne pozerajú z odkvapovej rúry vždy, keď idem okolo.

A potom už len čakáme na obed, kedy sa vydávame na pláž. Skákať do vĺn s auntie. Na Carane je tieň, tak sa tam dá vydržať. Dnes sa tato rozhodne, že budeme robiť korytnačku. A tak sa znovu hráme. Okoloidúci si dielo znova fotia. Keď dorábam pancier, príde nemecká babina od vedľa a začne sa baviť, či chodím na keramiku, lebo ona si vyrobila takú korytnačku. Ponúknem jej, že mi môže pomôcť a o chvíľu robí dokonalé šupiny. Jej

manžel, asi 80 ročný deduško si ju fotí v červených tangáčoch. Arlie s Millou sa dnes naučili splývať a Gwen kope do vĺn.

Večer nás čaká zvyšok tuniaka, ktorého nám tato znova ugriluje. Ešte predtým však stihne osekať kokosový orech, ktorý skolil na Police beach. Tečie z neho ako po sprche. Auntie robí video a smeje sa....nálada je príjemná. Zajtra odchádzame.

11. deň Robíme: NIČ

Aj keď bol deň odchodu, Arlie si zopakoval trochu matematiky, znovu sme násobili rady čokolády ☺ Majiteľka nám dovolila ostať až do 20h, keďže náš let bol až o polnoci. Deti boli smutné, pretože v noci niečo roztrhalo jedno z mačiat. Mŕtve zviera ležalo pri schodoch s črevami vonku.

Kufre boli pripravené dolu a ešte sme mali kopec času. Čo tak skočiť do Dediny Seychelského umenia, čo malo byť pod Victoriou? Nakoniec bola otvorená možno 1/3 stánkov s ručnými výrobkami. Kúpili sme ešte jeden morský kokos. Večer si ešte chceme pozrieť západ slnka na Sunset beach. Nebol nejako zaujímavý, ale aspoň sme sa prešli po pláži.

Rozmýšľala som, že to bola za posledné roky asi najlepšia dovolenka. Nie preto, čo sme videli, pretože ostrov bol síce krásny, ale more bolo prázdne. Ale asi preto, že tato nepracoval. Dal si záväzok, že nebude riešiť nič. Pred odchodom na dovolenku dal dokonca výpoveď. Náhle, aj keď mi už spomínal, že to spraví. Prišiel mi pokojnejší, menej nervózný, viac si užíval deti a spoločný čas. Volali mu z Holandska. 5. marca ide na pohovor. 5. 3. 2018 začínal v Mochovciach. Uvidíme, aká a kde bude naša nová kapitola...

